

Minder gierende zenuwen maar nog altijd behoorlijk spannend

Saskia Noort – De verbouwing

Mathilde van Asselt-Fortuin, plastisch chirurg, opent een privékliniek voor mensen die iets willen laten doen aan overhangende oogleden, rimpels op ongewenste plekken en buikvet dat in de weg zit. Ze is een succesvol zakenvrouw, gelukkig getrouwd met psychiater Rogier Fortuin. Samen hebben ze puberzoon Thom. Het ideale gezinnetje - lijkt het.

In werkelijkheid heeft Mathilde huizenhoge schulden gemaakt, zit man Rogier in een dip die ook met liters rode wijn niet te bestrijden is, en pubert zoon Thom tegen de klippen op. Voor de buitenwacht houdt Mathilde de schone schijn op, maar van binnen is het mis.

Dat wordt er niet beter op als jeugdviend Johan opduikt en haar een partnerschap aanbiedt. Hij weet dat er regelmatig deurwaarders op de stoep staan en biedt aan in één keer haar schuld af te lossen. Eerst wil ze niets van hem weten, maar als Mathildes moeilijkheden groter worden en ze ook nog valt voor zijn jeugdige charme, komt ze in de problemen. Dieper dan ze ooit had gedacht.

Saskia Noort schreef met *De verbouwing* een behoorlijk spannend boek. Behoorlijk-, maar net niet zoals haar vorige thrillers, zenuwslopend spannend. Dat ligt aan sommige karakters. Niet Mathilde, die is als zakenvrouw met frustraties goed getypeerd, puberzoon Thom is ook OK, en psychiater Rogier heeft ook voldoende diepgang. Maar 'huizenarts' Hylke is in een paar streken neergezet. De schurk van het verhaal, Johan, lijdt aan ditzelfde euvel. Het maakt dat de lezer zich minder met die personen identificeert en daardoor minder spanning voelt.

De bedreiging die Mathildes wereld op z'n kop zet is daarentegen prima beschreven. Ook de zorg om haar zoon, en de angst om haar hele bestaan te verliezen, die haar telkens een stapje verder voert naar de ontknoping, wordt goed gedoseerd gebracht. Verder wordt het hele fenomeen 'plastische chirurgie' vanuit vrouwelijk oogpunt tegen het licht gehouden, wat verfrissende inzichten oplevert.

Dan de plot. Die doet enigszins geconstrueerd aan. Dat, samen met de al beschreven karakters, maakt het verschil tussen behoorlijk- of zenuwslopend spannend. Waarbij 'behoorlijk' zeer zeker voldoende is voor een uitstekend leesbaar boek. Mogen we daar de volgende keer dan weer gierende zenuwen bij?